

Sygn. akt V U 1177/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2014 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek odwołania W. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 16 maja 2013 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie.

sygn. akt V U 1177/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania W. N. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił wymagany okres składkowy i nieskładkowy, natomiast nie udowodnił wymaganych co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, udowodnił 2 lata 1 miesiąc i 26 dni.

Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1976 r. do 31 grudnia 1998 r. w Fabryce (...) w B., ponieważ świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 6 czerwca 2012 r. zostało wystawione na podstawie zeznań świadków. Ponadto wskazane w świadectwie pracy stanowiska: ślusarz montażysta i operator OSN,

są niezgodne ze stanowiskiem wymienionym w załączniku do powyższego rozporządzenia, w wykazie A dziale IV poz. 39 pkt 1 – nazwa stanowiska - docieracz wyrobów przy użyciu nafty.

W. N. złożył odwołanie od tej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury od dnia zgłoszenia wniosku. Zaskarżonej decyzji zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji oraz naruszenie przepisów prawa materialnego. Podniósł, że udowodnił wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy i stale od 6 sierpnia 1976 r. do 31 grudnia 1998 r. w czasie zatrudnienia w Fabryce (...) w B. pracy w szczególnych warunkach, polegającej na oczyszczaniu albo naprawianiu aparatów lub pojemników (np. cystern, zbiorników itp.) po produktach toksycznych, żrących i parzących oraz prace wewnątrz cystern, kotłów, zbiorników, aparatów i kanałów technologicznych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu powołał się na argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

W. N. urodził się (...) Na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada udokumentowany i udowodniony przed organem rentowym ogólny staż pracy wynoszący 27 lat 11 miesięcy i 27 dni, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 2 lata 1 miesiąc i 13 dni. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Dnia 1 marca 2013 r. złożył wniosek o emeryturę, po rozpoznaniu którego Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 maja 2013 r. wydał decyzję, obecnie zaskarżoną, którą odmówił mu prawa do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na brak udowodnionego, co najmniej piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przewidziane jest w art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) zwanej dalej ustawą emerytalną. Ustawa ta, w przepisach przejściowych zawiera szczególną regulację dotyczącą niektórych ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Przepis art. 184 ustawy emerytalnej przewiduje prawo do wcześniejszej emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn;
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom spełniającym powyższe warunki przysługuje prawo do emerytury, ustala się zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej na podstawie przepisów dotychczasowych. W rozpoznawanej sprawie przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) zwane dalej rozporządzeniem. Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia

łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Stosownie do treści § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy - § 2 ust. 2.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości osiągnięcie przez wnioskodawcę zarówno określonego wieku emerytalnego, jak i ogólnego stażu zatrudnienia. Nie przystąpił on też do otwartego funduszu emerytalnego. Kwestią sporną pozostaje posiadanie przez niego 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 6 sierpnia 1976 r. do 31 grudnia 1998 r. w Fabryce (...) w B..

W ocenie Sądu, zgromadzony w aktach osobowych materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Zakład pracy w świadectwie pracy z dnia 31 maja 2012 r. wskazał, że w okresie od 7 stycznia 1975 r. do 31 maja 2012 r. wnioskodawca był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w B. i wykonywał pracę ślusarza, operatora OSN, tokarza, wiertacza w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 8 akt ZUS). Ponadto w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zakład pracy wskazał, że na podstawie zeznań świadków ustalono, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresie od 6 sierpnia 1976 r. do 10 stycznia 1988 r. na stanowisku ślusarza montażysty oraz w okresie od 11 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku operatora OSN (k. 6 akt ZUS). Ze świadectwa tego wynika, że wnioskodawca w powyższych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace polegające na oczyszczaniu albo naprawianiu aparatów lub pojemników (np. cystern, zbiorników itp.) po produktach toksycznych, żrących i parzących oraz prace wewnątrz cystern, kotłów, zbiorników, aparatów, kanałów technologicznych, czyli prace znajdujące się w wykazie A dziale IV poz. 39 rozporządzenia oraz w wykazie A dziale IV poz. 39 pkt 1 załącznika

do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r.

w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MH i PM nr 1-3, poz. 1).

Z pisma zakładu pracy z dnia 10 maja 2013 r. wynika, że świadectwo pracy

w warunkach szczególnych zostało sporządzone na podstawie zeznań świadków, ponieważ w aktach osobowych wnioskodawcy znajdują się angaże potwierdzające pracę w okresie od 6 sierpnia 1976 r. do 10 stycznia 1988 r. na stanowisku ślusarz oraz w okresie od 11 stycznia 1988 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisko operator OSN – tokarz, natomiast brak jest zakresu obowiązków i dlatego nie można było jednoznacznie stwierdzić, co wchodziło w zakres obowiązków wnioskodawcy na podanych stanowiskach. Świadkowie pracujący razem z wnioskodawcą w spornym okresie oświadczyli, że pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy środkach chemicznych szkodliwych dla zdrowia – nafta, TRI, krzemionka, (k. 21 akt ZUS).

Wnioskodawca zeznając w charakterze strony potwierdził, że w latach 1976-1988 pracował na stanowisku ślusarz - montażysta uchwytów standardowych, a w latach 1988-1998 na stanowisku operatora OSN. W pierwszym okresie praca polegała na montowaniu, składaniu w całość uchwytów standardowych. Wszystkie części tego uchwytu były myte i konserwowane w nafcie lub w TRI w specjalnej maszynie. Maszyna ta znajdowała się w tym samym pomieszczeniu, co stanowisko pracy wnioskodawcy. Wykonywana praca polegała na pasowaniu, docieraniu części i składaniu w całość. Obowiązki te były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca zeznał, że pomieszczenie było nieduże i w związku z wykonywaną pracą i wdychaniem oparów czuł się gorzej. Kiedy uzyskał uprawnienia montera OSN praca uległa nieznacznej zmianie, ponieważ została wyeliminowana praca przy TRI, ale

nadal pracował przy nafcie i doszedł rakotwórczy czynnik w postaci krzemionki oraz dodatkowe zapylenie związane z obróbką żeliwa. Ciąg technologiczny polegał na tym, że wnioskodawca zakładał element żeliwny na dwie maszyny i w czasie, gdy obrabiała ten element, pilnikiem stępiał ostre krawędzie innych detali i konserwował naftą przy pomocy zmiotki lub pędzla obrobione detale żeliwne. Wszystkie te czynności wnioskodawca wykonywał w czasie gdy dwie maszyny obrabiające pracowały przy obróbce innych metali. Pomimo zaprogramowania, maszyny wymagały nadzoru, było tak od 1988 r. do końca pracy wnioskodawcy w 2010 r. (k. 71 – 71 odw.).

Zeznania świadków korespondowały w pełni z wyjaśnieniami złożonymi przez wnioskodawcę. Świadek W. B. zeznał, że wnioskodawca był jego pracownikiem w (...), pracował jako monter na montażu uchwytów standardowych. Praca polegała na tym, że musiał zmontować ten uchwyt z detali dostarczonych na montaż. Wnioskodawca smarował naftą prowadnicę, usuwał szczęki, odwracał korpus uchwytu, smarował piastę naftą, spasował do tego tarczę. Następnie tarczę zabezpieczał pokrywą, spasowane szczęki skręcał (2 komplety wewnętrzne i zewnętrzne) oraz sprawdzał pracę wszystkich elementów. Do jego obowiązków należało jeszcze zakonserwowanie naftą powierzchni szlifowanego korpusu, za pomocą zmiotki, czasami pędzli. Uchwyt wstawiało się do pojemnika i rozpoczynało dalszą obróbkę. Uchwyty mogły służyć do mocowania obrabianych detali. Na montażu pracowało 4 pracowników i oni zmieniali się, ponieważ jeden z nich musiał myć codziennie przed montażem montowane detale w nafcie antykorozyjnej. Nafta miała temperaturę pomieszczenia. Pomieszczenie miało powierzchnię ok. 20 m². Po jego jednej stronie w rogu stała myjnia z naftą, a po drugiej były stoły montażowe, gdzie pracownicy montowali płyty. Z uwagi na opary nafty, służby BHP wprowadziły zakaz wchodzenia do tego pomieszczenia przez innych pracowników. Świadek dodał, że nie wie jaki miały wpływ opary nafty na zdrowie, ale pracownicy otrzymywali dodatek szkodliwy. Od 1975 r. do 1998 r. świadek był kierownikiem wydziału szlifierni uchwytów i montażu. Zeznał, że wskazane prace były wykonywane przez wnioskodawcę przez 8 godzin. Później wnioskodawca przeszedł na OSN, tj. obrabiarki sterowane numerycznie. Na OSN pracował jako tokarz, obrabiał korpusy, które musiał konserwować naftą. Korpusy były z żeliwa, które jest bardzo korozyjne i musi być konserwowane naftą (k. 33 odw.)

Świadek J. L. pracował w (...) od 1975 r. do 2009 r. jako szlifierz na

wydziale szlifierni, gdzie pracował też wnioskodawca, który zajmował się montażem uchwytów. Montaż polegał na ogradowaniu – zeszlifowaniu ostrych krawędzi pilnikiem, umyciu w TRI, docieraniu – dopasowaniu szczęki, złożeniu i skręceniu, a na koniec konserwacji w nafcie. Nafta była używana cały czas. Korpus uchwytu był żeliwny, a szczęki stalowe i elementy te wymagały konserwacji naftą. Po zrobieniu uprawnień wnioskodawca pracował na obrabiarkach numerycznych. Wykonywał tam „skórowkę”, tzn. zdejmował pierwszą warstwę korpusu po jego przyjeździe z odlewni (k. 33 odw. – k. 34).

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez świadków ponieważ pracowali oni z wnioskodawcą w spornych okresach. Mieli zatem bezpośrednią wiedzę co do czynności, które na swoich stanowiskach pracy wykonywał wnioskodawca. Zeznania te były zgodne również z zeznaniami wnioskodawcy opisującymi zakres wykonywanych przez niego prac.

Również organ rentowy nie kwestionował czynności, które w spornych okresach wykonywał wnioskodawca.

Niemniej jednak rodzaj wykonywanych czynności jak i zakres działalności zakładu pracy nie były na tyle oczywiste aby pozwolić Sądowi na samodzielne przypisanie jednostki zakładu, w której pracował wnioskodawca tj. wydziału szlifierni uchwytów i montażu do odpowiedniej branży i przypisanie wskazywanych czynności do konkretnego stanowiska pracy. W ocenie Sądu ustalenie powyższych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych i z tego względu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego.

Biegły sądowy w sporządzonej opinii (k. 36 – 53) ustalił, że z całokształtu materiału dowodowego wynika, że praca wnioskodawcy w spornym okresie nie miała charakteru pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia. Wnioskodawca mógł wykonywać niektóre pochodne prace mające bezpośredni związek z naftą, były to jednak jedne z wielu czynności wykonywanych przez ślusarza, tokarza czy operatora OSN a nie czynności posiadające znamiona pracy w szczególnych warunkach. Biegły podkreślił,

że praca docieracza wyrobów przy użyciu nafty w przemyśle chemicznym nie jest tą samą pracą co praca ślusarza, tokarza czy też operatora OSN w hutnictwie i przemyśle maszynowym. Wnioskodawca nie świadczył pracy przy oczyszczaniu czy naprawianiu aparatów lub pojemników (np. cystern, zbiorników itp.) po produktach toksycznych, żrących

i parzących oraz nie wykonywał prac wewnątrz cystern, kotłów, zbiorników, aparatów i kanałów technologicznych. Wykonywał on pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia (uciążliwych), jednak pracy w warunkach szkodliwych nie można utożsamiać z pracą w warunkach szczególnych.

Biegły wskazał też, że charakter głównej działalności Fabryki (...) S.A. w B. dotyczył bezpośredniej produkcji różnego rodzaju przyrządów i uchwytów przeznaczonych dla potrzeb przemysłu maszynowego. Organem centralnym tego przedsiębiorstwa do czasu restrukturyzacji było Ministerstwo Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego. Biegły podkreślił, że pracy wykonywanej na wydziale szlifierni uchwytów i montażu nie można wyodrębnić z głównego nurtu działalności fabryki i zakwalifikować jako prace w dziale chemii (k. 36-53).

Wnioskodawca nie zgodził się z opinią biegłego sądowego i złożył do niej uwagi i zastrzeżenia (k. 58 – 58 odw.). Jego zdaniem opinia biegłego abstrahuje od realiów, w jakich pracownik zatrudniony na stanowisku ślusarza montażysty w spornym okresie czasu wykonywał swoje obowiązki. Wnioskodawca zarzucił biegłemu, że pomimo zobowiązania do wykorzystania zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uwzględnił istotnych informacji wynikających z zeznań świadków i pominął czynności niewątpliwie wykonywane w środowisku pracy nacechowanym obecnością substancji chemicznych szkodliwych dla zdrowia, takich jak nafta i trichloroetylen. Wnioskodawca podniósł, że biegły nie przeanalizował procesu technologicznego w sposób szczegółowy i pominął realia pracy na stanowisku ślusarza montażysty zatrudnionego na wydziale montażu i uchwytów, a także pominął stanowisko zakładu pracy wobec przedmiotowej sprawy. Jednocześnie nie zgłosił wniosków dowodowych.

Zdaniem Sądu zarzuty powyższe były jedynie polemiką z prawidłową oceną czynności wykonywanych przez wnioskodawcę a zakwalifikowanych przez biegłego. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, obiektywna, należycie uzasadniona i dlatego zasługuje na uwzględnienie. Z tego względu nie istniała potrzeba prowadzenia dalszego postępowania dowodowego. Podkreślić należy, że rodzaj czynności wykonywanych przez wnioskodawcę nie był objęty sporem. Opinia biegłego sądowego pozwoliła natomiast Sądowi na ustalenie, że czynności te, z uwagi na ich rodzaj, nie mogą być przypisane do żadnego ze stanowisk pracy wymienionych w rozporządzeniu. Biegły sądowy w sposób dostateczny i zrozumiały wyjaśnił powody, dla których takie przypisanie nie mogło mieć miejsca. Przypisaniu takiemu sprzeciwia się również przynależność zakładu pracy do branży przemysłu maszynowego.

Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą, rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze pełni zasadniczą rolę w kwalifikowaniu prac w szczególnych warunkach, przy czym podkreślić należy, że wyodrębnienie prac w wykazie A ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do obniżonego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej prac nie jest przypadkowy, gdyż specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu i branż determinuje charakter świadczonych w nich prac, warunki w jakich są wykonywane, ich uciążliwość oraz szkodliwość dla zdrowia. Nie jest zatem możliwe dowolne i swobodne wiązanie konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w rozporządzeniu (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 lipca 2013 r., sygn. akt III AUa 1521/12).

Wskazać jednakże należy, że w orzecznictwie sądów powszechnych prezentowany jest pogląd, do którego przychyliła się również Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, zgodnie z którym, jeżeli funkcjonowanie danego działu zakładu ściśle odpowiada określonej branży, tj. wiąże się ze stosowaniem właściwych dla niej procesów technologicznych i występowaniem z tego powodu specyficznych

czynników szkodliwych dla zdrowia zatrudnionych tam pracowników, wówczas uzasadnione jest dokonywanie oceny pracy wykonywanej w obrębie takiego działu poprzez odniesienie się do rodzajów prac, jakie w ramach danej branży zostały przez ustawodawcę uznane za prace wykonywane w warunkach szczególnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 lutego 2013 r. III AUa 1620/12).

W przedmiotowej sprawie Sąd poczynił ustalenia w tym kierunku zlecając biegłemu sądowemu wypowiedzenie się czy pracy wykonywanej na wydziale szlifierni i uchwytów nie można wyodrębnić z głównego nurtu działalności zakładu pracy i zakwalifikować jako prace w chemii. Opinia biegłego również w tym zakresie była jednoznaczna i wskazywała na niemożność takiego wyodrębnienia.

Powyższe ustalenia doprowadziły Sąd do przekonania, że w okresie od 6 sierpnia 1976 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. Sąd nie kwestionuje, że mógł on wykonywać pracę w szkodliwych dla zdrowia warunkach, jednak nie każda praca w środowisku szkodliwym dla zdrowia została w powoływanym rozporządzeniu uznana za pracę, której wykonywanie uzasadnia nabycie prawa do emerytury we wcześniejszym wieku emerytalnym. Uprawnienia do takiej emerytury mają jedynie pracownicy, którzy wykonywali prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik rozporządzenia, przy czym praca ta musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – obowiązującym na danym stanowisku. Wykaz ten stanowi katalog zamknięty, ma też charakter branżowy. Nie można przypisywać pod poszczególne stanowiska pracy, tych stanowisk, które charakteryzują się czynnościami obcymi danemu stanowisku. Czynności wykonywane przez wnioskodawcę nie mieszczą się

w stanowisku opisanym w dziale IV poz. 39 pkt 1 wykazu A rozporządzenia. Dla uznania, że praca jest wykonywana w szczególnych, prace te muszą być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca świadczona przez wnioskodawcę miała charakter mieszany i nie spełniała wymaganych warunków.

Do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, zgodnie z powołanymi wyżej przepisami, wszystkie wskazane przesłanki muszą być spełnione łącznie, a co za tym idzie, brak którejkolwiek z nich uniemożliwia uzyskanie prawa do tego świadczenia.

W ocenie Sądu wnioskodawca nie udowodnił, że w spornym okresie wykonywał prace wymienione w wykazie A dziale IV poz. 39 rozporządzenia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – obowiązującym na danym stanowisku.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.